

Ніч. Серце стало битися в насінні.
Вивільнюючись з продовгастих стулок,
Молочні крила випростав метелик,
Обличчя — тістом тягнути — й підсоння.

На спалахах — синкопах провисання, —
Гойдається русалки срібне тіло.
Насельників в незглибне розметало, —
Неонова — зі світу ліній — суміш.

Скрізь кожне в довші мандри вирушає,
Витягуючи в невимовне шию,
Де сила, форми плющачи, веслує,

Й палючі краплі, що й від скрути злої.
Ще мить — і тільки полум'я — об'єкт. —
Як хвилі мороку в свідомість б'ють.